

Miljøministeriet
Att.: Specialkonsulent Shaneela Khan
Slotsholmsgade 12
1216 København K

Landbrug & Fødevarer F.m.b.A.

Axelborg, Axeltorv 3
DK 1609 København V
T +45 3339 4000
E info@lf.dk
W www.lf.dk
CVR DK 25 52 95 29

Sendes pr. mail til mim@mim.dk og shkha@mim.dk

Landbrug & Fødevarers bemærkninger til høring af forslag til ændring af bekendtgørelse om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg, Miljøministeriets journalnummer 2020-17779

Landbrug & Fødevarer takker for muligheden for at afgive høringssvar til udkast til ændring af bekendtgørelse om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg. Vi noterer os, at hovedformålet med udkastet er at tilpasse bestemmelserne om dispensationsadgang ved overskridelse af kvalitetskrav i forhold til drikkevandsdirektivet (direktiv 98/83 af 3. november 1998), men at der også foretages en række ændringer i bekendtgørelsens bilag for at skabe en mere direktivnær implementering.

Landbrug & Fødevarer finder derfor anledning til særligt at gøre opmærksom på en udfordring i forhold til den nuværende udmøntning af drikkevandsdirektivet for udlejningsaktiviteter i landdistrikterne. Udfordringen er, at:

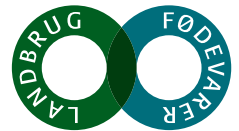
- I. Definitionen af kommerciel aktivitet er unuanceret i forhold til f.eks. udlejning af enfamilieshuse med egen boring i landdistrikterne.
- II. Der, jf. drikkevandsdirektivet er mulighed for at nedjustere kontrolhyppighed og kontrolparametre, hvilket bør udnyttes i den nationale udmøntning af direktivet.

Vi skal sikre rent drikkevand til alle, men det er vigtigt, at vi sikrer proportionaliteten, så vi ikke unødigt ender med at lukke for aktiviteter i samfundet.

Det er ikke i drikkevandsdirektivet nærmere defineret hvad der udgør kommerciel aktivitet, og både denne definition samt den konkrete opstilling af kontrolprogrammer i overensstemmelse med direktivets bilag 1, afsnit 3, om prøveudtagningshyppighed overlades til medlemsstaterne at fastsætte. Landbrug & Fødevarer vil opfordre til, at man i forbindelse med dette udkast til ændring af bekendtgørelsen også får bragt den danske udmøntning på plads, så den ikke spænder ben for udlejningsaktiviteter af beboelsesejendomme i landdistrikter, så vi opnår en mere proportionel og pragmatisk løsning vedr. krav til kontrolprogram for en udlejningsejendom, der tapper vand fra en privat boring.

Ad I)

Når en udlejning af en bolig udgør en kommerciel aktivitet, betyder det krav om et udvidet kontrolprogram, hvis en udlejningsejendom tapper vand fra en privat boring. Samtidig accepteres det ifølge reglerne, at ikke-almene vandforsyningsanlæg kan forsyne op til 10 ejendomme uden at være underlagt den udvidede kontrol. I det lys forekommer det ikke i alle situationer proportionelt, at enhver form for udlejning gør, at situationen skifter til en udvidet kontrol. Det bemærkes i den forbindelse, at der i flere områder fælles for såvel ejer- som lejeboliger ofte ikke er nogen ligefrem løsning med en almen vandforsyning at tilslutte sig. Landbrug & Fødevarer finder umiddelbart, at

det bagvedliggende hensyn i EU-direktivet og hos national lovgiver må antages at være det samme ved både udlejning af en en-familiebeboelse som ved almindelig bolig.

I Miljøstyrelsens vejledning/FAQ på området står der:

" Drikkevandsbekendtgørelsen fastsætter kvalitetskravene til det vand som vandforsyningsanlæg leverer til bl.a. "anden kommerciel eller offentlig aktivitet" jf. drikkevandsbekendtgørelsens § 1 stk. 1, nr. 1, c.

Ved "anden kommerciel eller offentlig aktivitet" forstås bl.a. institutioner, restauranter, hospitaler, hoteller, forlystelsesetablissementer, jf. § 1, stk. 4, i drikkevandsbekendtgørelsen.

Herudover vurderer Miljøstyrelsen, at følgende aktiviteter **som udgangspunkt** (fremhævet her) er omfattet af begrebet "anden kommerciel eller offentlig aktivitet": skoler, fritidsanlæg, sportsanlæg, kaserner, campingpladser, indkøbscentre, udlejningsejendomme, Bed & Breakfast, dagplejer og plejefamilier."

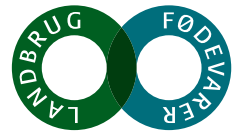
Det vil naturligvis være op til den enkelte kommune at afgøre, om en given aktivitet er kommerciel, og det er i sidste ende domstolene, der kan fastlægge den konkrete rækkevidde af lovgivningen. Det rum der er til fortolkning, bliver fortolket snævert. Vores medlemmer oplever, at flere kommuner har strammet praksis for, hvilke prøver der skal udtages af drikkevandet på udlejning af bolig med egen vandforsyning. Ifølge vores oplysninger skal man ved et udvidet kontrolprogram underkastes en større prøve hvert 3. år, som koster op mod 30.000 kroner over perioden, dvs. op mod 10.000 kr. årligt, og ind imellem tages små prøver a 1.000 kroner. Til sammenligning koster den "forenklede" vandkontrol 1.000 kr. årligt.

De eksempler der fra lovgivers side (bemærkninger til vandforsyningsloven) nævnes som eksempler på kommercielle aktiviteter, har alle det til fælles, at de indebærer en videredistribuering til en lang række individer (hoteller, restauranter, forlystelsesetablissementer), ikke til en forsyning til en enkelt familie. Det må anses som en afgørende forudsætning i forhold til intentionen med afgrænsning af definitionen. For mange familie-udlejningsejendomme i landdistrikterne kan man ikke blot kan "vælte" udgiften til kontrolprogram over på lejer. Et eksempel på en husleje kunne være i omegnen af 4-6.000 kr. om måneden, og en sådan kan ikke finansiere merudgifterne til de udvidede kontrolprøver.

Vi har en fælles interesse i at finde en løsning, som fortsat gør det attraktivt at udleje boliger i det åbne land. Vi ser derfor gerne, at Miljøstyrelsen i sin vejledning bidrager til at få indføjet mere fleksibilitet og proportionalitet i fortolkningen af, hvad der udgør en kommerciel aktivitet og dermed skal underkastes et udvidet kontrolprogram.

Ad II)

Det følger af vandrammedirektivets bilag 1, afsnit 3, at der alene er *EU*-regelfastsætte kontrolhyppigheder fastlagt, når det drejer sig om distribuerede eller producerede vandmængder over 100m³ om *dagen* uanset om der er kommerciel aktivitet eller ikke. Nu hvor bekendtgørelsesteksten undergår en tilpasning i forhold til direktivsnær implementering, ville det i lyset af udfordringerne beskrevet ovenfor være nærliggende, at Miljøstyrelsen ser på implementeringen i bekendtgørelsesteksten og bilag 5, afsnit 3, for at vurdere, om kontrolhyppighed og parametre kan sættes ned nationalt. En gennemsnitlig dansk enfamilieshusholdning, som de fleste af ovennævnte udlejningsejendomme vedrører, anvender gennemsnitligt 85m³ om *året*. Der er med bekendtgørelsen mulighed for, at kommuner, jf. § 7, stk. 7, jf. bilag 6, kan udarbejde en

risikovurdering for at undersøge muligheden for *reduktion af kontrolprogrammet*. Det kan imidlertid være vanskeligt for de enkelte kommuner at foretage denne vurdering. Derfor er det også her Landbrug & Fødevarers opfordring, at Miljøstyrelsen i vejledningsmateriale el.a. vil fastlægge forslag til kontrolprogrammer, og nærmere angive, hvad der kan indgå i sådanne risikovurderinger.

Konsekvenser ved ændring skal belyses

Landbrug & Fødevarer skal anmode om, at styrelsen inden udstedelse af bekendtgørelsen foretager en konsekvensvurdering ved ændringen, herunder ændringen af dispensationsmuligheden. Landbrug & Fødevarer er særligt bekymret for, at ændringen kan have negative konsekvenser for virksomheder og husdyrbrug, som i dag i vid udstrækning er helt afhængig af deres vandboring til produktionen. Landbrug & Fødevarer vil gerne inddrages i dette arbejde.

Landbrug & Fødevarer står gerne til rådighed med uddybning af ovenstående i det hele taget og anmoder om, at der snarest muligt indledes konkrete initiativer til at få tilpasset bekendtgørelse og vejledningsmateriale, så der findes en løsning til afhjælpning af udfordringerne med at få afstemt passende kontrolprogrammer.

Med venlig hilsen

Henrik Borg Kristensen
Chefkonsulent
Miljø & Bæredygtighed

D +45 3339 4656
M +45 3070 3119
E hbk@if.dk

Helle GuldbRANDT LACHMANN
Chefkonsulent
Jura

D +45 3339 4316
M +45 3058 2159
E HGL@if.dk